

DE BABY,

DOOR

P. OTTEN.

Zijn oogen zeggen diep verbaasd:
Wat is de wereld vreemd en wijd....
En met een vastberaden haast
Doorvorschert hij haar verscheidenheid.

O niet genoeg zijn oog en oor
Om 't al te vatten — want zijn mond
Moet alles proeven, dat tevoor
Zijn hand bereikbaar vond.

In 't ronde wiegje alleen al zijn
Zijn beenen ring, hem immer na,
En 't opgestopt, bemind konijn
Wonderen zonder wederga.

Hoe houdt zijn mondje langen tijd
En ingespannen iedren hap —
En even ernstig toegewijd
Gorgelt hij met zijn pap.

Soms stoot zijn fellë aandacht op
Een elastieken geit, of iets
Dat zoet is, of een eierdop
— Die glinstert wel, maar smaakt naar niets.

Dan vindt hij plots een vlugge vlieg,
Die wandelt over 't laken heen
Of 't bont gordijntje om zijn wieg —
En soms, in eens, een teen....

Maar lengskens wordt hij moede en krijt
En wil zijn wollen schaap.
En midden in zijn droevigheid
Valt hij in diepen slaap.